

Marthe Robin

Rodila se je 13. marca 1902 v vasici Chateauneuf de Galaure 70 kilometrov južno od Lyona v Franciji v preprosti kmečki družini. Čeprav njena starša nista bila praktična kristjana, je sama rada in pogosto molila. Bila je vesel in živahen otrok, dokler ni leta 1918 zbolela za tumorjem na možganih. Nekaj časa je bila v komi, potem skoraj ozdravela, dokler ni leta 1928 ostala paralizirana in vse do smrti leta 1981 na domačiji priklenjena na posteljo. Istega leta (1928) je med župnijskim misijonom spoznala, da s tem, ko podari svoje trpljenje Kristusu, lahko pomaga reševati svet, in našla smisel, ki se ji je prej izmikal. Misijon sta vodila dva frančiškanska duhovnika, ki sta jo v tem času tudi obiskovala in 3. decembra 1928 je stopila v Frančiškov svetni red.

Kristus jo je na poseben način pritegnil k sebi, tudi s stigmami, ki jih je prejela leta 1930, in s tem, da je do smrti vsak četrtek in petek podoživljala njegovo trpljenje. Leta 1936 je spoznala duhovnika Georges-a Fineta, ki je postal njen duhovni oče. Z njegovo pomočjo je ustanovila skupnost Foyer de Charite (Ognjišče ljubezni), ki je v medsebojni ljubezni povežala duhovnike in laike. Prva hiša je nastala kar v Marthini rojstni vasi, zatem pa so se razširili po vsem svetu in danes skupnost šteje okoli 40 hiš v 80 državah.

Marthe je v življenju obiskalo več kot 100.000 posameznikov, preprosti ljudje, pa tudi teologi, filozofi, ustanovitelji novih redovnih skupnosti, laičkih gibanj in skupnosti, škofje in kardinali. Presenečala je s svojo globoko človeškostjo, konkretnostjo, inteligentnostjo, izjemnim spominom pa tudi humorjem. Ljudje so se čutili ob njej popolnoma sprejeti. Prejela je velik dar svetovanja ljudem in včasih branja v dušah.

Za Marthe so značilni še drugi izjemni mistični pojavi: od leta 1930 do smrti ni uživala nobene hrane, prejemala je le evharistijo; hostije so iz rok duhovnikov poletele v njena usta; včasih je imela zmožnost poznavanja krajev, in dogodkov, kjer ni bila navzoča ... V središču njenega življenja je bila izročnost Bogu, v katerem je videla ljubečega Očeta, velika bližino z Marijo - klicala jo je Mamica, o njej je govorila z veliko nežnostjo in o izročitvi njej govorila kot najvarnejši poti h Kristusu. Imela je tudi videnja obeh, tako Marije kot Jezusa. Spoznala je, da se bo Cerkev prenovila predvsem po laikih, njihovi osebni svetosti in oznanjevanju ter sodelovanju z duhovniki. Poudarjala je pomen vsakdanje molitve: ta je potrebna, »da ne postanemo pobožne ničle, ki se jim posmehujejo demoni«. Prosila je za svetost duhovnikov.

V začetku februarja 1981 jo je napadel kronični kašelj, dobila je visoko vročino in zaradi izčrpanosti je umrla 6. februarja zjutraj. Pokopana je bila 12. 2. 1981 na pokopališču St. Bonnet v Châteauneuf-de-Galaure.

Številna ozdravljenja in druga uslišanja na njeno priprošnjo so lepa popotnica svetniškemu postopku, ki je po že končani škofijski stopnji zdaj v rokah vatikanske kongregacije za svetnike.